

Hồi 22

Tà Bất Thẳng Chính

Hồ Bình thất vọng lắc đầu thở dài:
- Kém quá! Kém quá!
Rồi nhìn gã mặt rỗ cười lớn, nói:

- À, còn đại ca đây khá hơn một chút, nào tiếp tục đi.

Vừa nói hần vừa bước tới một bước, gã đại hán mặt rỗ hai tay nắm chắc cán đao, bất giác lui luôn ba bước.

Hồ Bình vừa định lên tiếng châm chọc, bỗng sau lưng có giọng nói lạnh lùng như băng:

- Tiểu tử! Ngươi là đồ đệ của Đỗ Thiếu Khang?

Địch nhân đến gần sau lưng ba trượng vẫn chưa hay biết, nếu đối phương để tâm ám toán thì còn gì là mạng?

Hồ Bình tuy tuổi nhỏ, nhưng kinh nghiệm giang hồ rất phong phú, biết đối phương không có ý ám toán, nên mặc dù trong lòng kinh hãi, nhưng hần lấy lại bình tĩnh rất nhanh, không quay đầu lại, giọng bình tĩnh nói:

- Không sai! Đã có dấu hiệu, không lẽ còn giả hay sao?

Nói xong hần mới từ từ quay người lại “ồ” lên một tiếng cười, nói:

- Thì ra là Kim tiền bối, đêm hôm trước thấy Kim tiền bối biểu diễn một màn ngoạn mục trước Lữ Dao Hồng giờ lại ở nơi khỉ ho cò gáy được thấy nghiêm nhan. Vạn hạnh. Vạn hạnh!

Thì ra người sau lưng Hồ Bình là Bắc Mạc thần điêu Kim Đại Kỳ.

Tên tiểu quỷ này quả là quá quắt, vừa gặp Kim Đại Kỳ y đã nhớ đến thái độ khúm núm của lão trước Lữ Dao Hồng mà buông lời châm biếm.

Việc này đối với thân phận và địa vị của lão trong giang hồ đương nhiên không được đẹp lắm, bởi vậy Hồ Bình vừa dứt lời lão trầm giọng nói:

- Đồ con nít miệng còn hôi sữa đã có được miệng lưỡi trơn tru cỡ đó rồi.

Hồ Bình nhe răng cười:

- Kim tiền bối, xin lỗi gia sư không có dạy Hồ Bình kiểu cách khúm núm nịnh bợ lại giả giọng chân chính.

Kim Đại Kỳ nổi giận:

- Tiểu tử, lão phu không phải ỷ lớn hiếp nhỏ, nhưng ngươi còn khua môi múa mép nữa thì đừng trách ta.

Hồ Bình biết lão ma này thủ đoạn tàn độc, nói được làm được, hấn dù gan lớn hơn người nhưng gặp phải nhân vật trong Thập đại cao nhân cũng không dám làm càn. Bởi vậy hấn định đánh bài chuẩn.

Khổ nỗi Kim Đại Kỳ cũng thành tinh, thái độ hấn làm sao qua mặt lão được.

Lão cười lạnh nói:

- Này nhóc con, đừng giở trò trước mặt ta, trả lời cho thật mấy câu biết đâu lão phu không làm khó ngươi.

Hồ Bình nhe răng cười:

- Kim tiền bối, tiểu tử quỷ không làm gì đắc tội tiền bối làm khó chi tội nghiệp.

Kim Đại Kỳ nạt ngang:

- Khỏi phí lời, các người đi chuyển này có bao nhiêu người?

Hồ Bình xua tay:

- Không nhiều. Không nhiều. Cả tiểu tử quỷ này mới có bảy người.

- Bảy người? Có những ai?

Hồ Bình cười nhẹ:

- Chờ lát nữa Kim tiền bối gặp thì biết chứ hỏi làm chi.

Kim Đại Kỳ nóng mặt:

- Nhóc con cả gan.

Hồ Bình vẫn mỉm cười:

- Hồ Bình này xưa rày chẳng có gì không dám làm, nhưng quả thật lần này tiểu tử quỷ nói thật đó.

Kim Đại Kỳ chau mày:

- Lão tử quỷ sư phụ ngươi có đi không?

Hồ Bình lắc đầu:

- Hiện giờ thì không có.

- Nói như vậy hấn sẽ tới sau?

- Có lẽ.

Đảo mắt một vòng, hấn lại nhe răng cười nói:

- Kim tiền bối, tiểu tử quỷ không có nói vậy, nhưng Kim tiền bối nghĩ vậy thì tiểu tử quỷ cũng không phản đối.

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Được rồi, cứ bắt cộp con thì sợ gì cộp mẹ không đến tìm.

Vừa dứt lời lão xuất thủ như điện thộp ngực Hồ Bình.

Khoảng cách ba trượng là quá nhỏ so với những tay đại cao thủ cỡ Kim Đại Kỳ, nháy mắt ngũ trảo đã đến sát ngực đối phương.

Hồ Bình tuy kinh hãi nhưng bản tánh không biết sợ trời đất là gì, trong lúc lâm nguy lập tức vận dụng “Thiên ngự phong thân pháp” mới học được của Tổng Thiên Hành,

thoắt cái đã ở ngoài tầm tay của Kim Đại Kỳ, đồng thời phun một vòi rượu cười ha hả nói:

- Chút rượu thừa không đủ lòng thành...

Hắn biết rõ những trò diễn ra trước mặt Kim Đại Kỳ không có mấy tác dụng, nên vừa nói vừa giở hết khinh công ù té chạy vào thành.

Kim Đại Kỳ hươ chưởng gạt vòi rượu nhanh như chớp phóng theo nói:

- Tiểu tử, người chạy được quá mười trượng lão phu sẽ lấy họ Hồ của người.

Hồ Bình biết với khinh công của mình có chạy cũng không chạy kịp, chỉ còn cách kéo dài thời gian từ từ tìm kế.

Trong khi hắn vừa chạy vừa suy nghĩ thì Kim Đại Kỳ đã phóng một bước vượt qua mặt hắn.

Hồ Bình trong lúc cấp thời sinh trí, phóng xui về phía một gốc cổ tùng to tay ôm.

Kim Đại Kỳ không ngờ đối phương dụng tới chiêu này, lão lờ trớn, không kịp chuyển thế phải chờ hết đà mới quay đầu phóng về phía Hồ Bình.

Hồ Bình vừa lẩn tránh vừa cười nói:

- Kim tiền bối, người Hồ gia người người đều kiên cường, tốt nhất Kim tiền bối theo họ Lữ ...

Hắn chưa nói dứt lời Kim Đại Kỳ đã gầm vang, phi thân chộp xuống.

Hồ Bình nhỏ con lại có “Thiên long ngự phong thân pháp” né đông tránh tây mau lẹ vô cùng. Kim Đại Kỳ quay qua quay lại một hồi đồ mồ hôi hột vẫn chưa làm gì được Hồ Bình.

Bỗng hắn nhìn ra sau lưng Kim Đại Kỳ, kêu lớn:

- A, Tổng đại ca đến đúng lúc lắm.

Kim Đại Kỳ tưởng thật vội nhẩy ngang năm bước quay nhìn lại, phía sau vắng lặng nào có bóng người.

Kim Đại Kỳ mắng thầm:

“Thằng nhóc con này quả nhiên giảo hoạt!”

Từ mười trượng ngoài đã nghe Hồ Bình cười ha hả, nói:

- Kim tiền bối, văn bối cam thất lễ, cáo biệt!

Kim Đại Kỳ một mặt đuổi gấp, một mặt quát lớn:

- Nhóc con, người chạy lên trời lão gia cũng theo bắt lại.

- Giỏi cho người ỷ lớn hiếp nhỏ.

Tiếp theo là tiếng cười lạnh liên miên và ...

“Bùng!” một tiếng, Kim Đại Kỳ bị chấn rơi trở xuống đất, cách lão hơn trượng, “Thông tý thần ma” Chu Chấn Bang đứng lạnh lùng nhìn lão.

Cả hai ngăm vận công lực chuẩn bị một trận đấu chí tử. Trong khi đó Hồ Bình nghe động quay lại cười nói:

- Chu lão, lão đến chậm một chút nữa thì tiểu tử quỷ thăng thiên rồi.

Chu Chấn Bang trộn độc nhãn nhìn hấn:

- Tiểu quỷ, mai mốt còn bỏ đi một mình nữa, lão đánh nát đít ngươi ra.

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Chu độc nhãn, giờ này chưa phải lúc giáo huấn người nhà.

Chu Chấn Bang cười lạnh:

- Nghe khẩu khí lớn lối quá, ngươi muốn gì? Cứ giở hết bản lĩnh ra đi.

Kim Đại Kỳ mắt lóe hung quang:

- Thứ nô tài tự hạ mình mà còn lớn lối.

Chu Chấn Bang quát lớn một tiếng, thân ảnh chớp ngời. “Bùng! Bùng! Bùng!” song phương đã trao đổi ba chiêu.

Kình phong ào ào, bụi cuốn mù trời, từ trong đám bụi vang lên tiếng Kim Đại Kỳ:

- Chu đui, cứ tưởng ngươi có tiến bộ, nào ngờ chỉ có vậy mà thôi.

Chu Chấn Bang cười lạnh, không nói, ngâm vận chân lực chuẩn bị.

Bỗng bó tiếng xé gió ào ào, một bóng người nhẹ như chiếc lá đáp xuống đường trường, thì ra là Tống Thiên Hành.

Tiếp sau đó lại có bóng người đáp xuống, lần này là Cổ Song Hành.

Trong nháy mắt cục diện đã thay đổi. Kim Đại Kỳ từ thắng thế trở thành cô thế.

Hồ Bình vỗ tay cười lớn:

- Kim tiền bối, dập đầu trước mặt Hồ Bình ba cái. Hồ Bình nói tốt cho vài câu.

Tiểu quỷ này giọng điệu quá chua không ngửi được, đã tôn người làm tiền bối nhưng lời nói khó nghe vô cùng.

Tống Thiên Hành quay lại quát khê:

- Bình nhi, không được hỗn!

Quay sang Chu Chấn Bang:

- Chu lão tạm thời lui ra.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Ai đánh trước cũng vậy thôi, xa luân chiến lão phu cũng vui lòng tiếp ứng.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Ta tuy không dám xưng là quân tử nhưng ngươi cũng đừng lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng người. Ta y ước đến tổng đàn quý môn phó hội, không muốn giữa đường tính chuyện. Nếu ngươi sự thực đáp ta mấy câu hỏi, sẽ không ai làm khó dễ ngươi nữa.

Được lời như mở tấm lòng, nhưng ngoài mặt Kim Đại Kỳ vẫn làm ra vẻ:

- Khó dễ ta à? Hừ, Tống Thiên Hành, ngươi coi lão phu là hạng người nào?

Hồ Bình lại chen vào:

- “Bắc mặc thần điêu” phải vào lồng rồi, Kim tiền bối, người ta còn xem gì được nữa?

Tống Thiên Hành nạt:

- Bình đệ, người lui ra!

Nhìn Kim Đại Kỳ tiếp:

- Các hạ, người có chịu trả lời câu hỏi của ta không?

Kim Đại Kỳ hận Hồ Bình đến cực điểm. Nhưng tình thế không cho phép lão thị oai, đành nén lửa giận trầm giọng nói:

- Cái đó còn phải coi câu hỏi của người nữa.

- Ta chỉ thỉnh giáo nhiệm vụ của người chuyển này.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu lão phu không đáp?

Tống Thiên Hành trầm sắc mặt nói:

- Chỉ sợ không đáp không được.

Kim Đại Kỳ cười lạnh chưa kịp mở lời, Hồ Bình lại lên tiếng:

- Kim tiên bối đừng làm khó dễ nữa, hay là để tiểu tửu quỷ nói thay cho.

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Bình nhi, người biết sao?

Hồ Bình cười cười nói:

- Tiểu tửu quỷ không nói thì thôi, nói ra thì mười phần đúng hết tám chín. Sự việc như thế này, lúc nãy Chu lão đang nói chuyện với chưởng quỹ. Tiểu tửu quỷ vô tình phát hiện hai cặp mắt cú vọ đang quan sát Chu lão ...

Dừng lại một lát như để mọi người bắt đầu sốt ruột, y mới tiếp:

- Bởi vì Hồ Bình mới chọn một phòng riêng sát vách hai tên kia, qua chuyện của hai tên mới biết được nhiệm vụ của chúng là đối phó ...

Nói đến đó hần dừng lại bưng lô hô tu.

Chu Chấn Bang không chịu được quát:

- Tiểu quỷ người còn giở trò nữa, ta đập nát chiếc hồ lô của người.

Hồ Bình giọng nghe đáng thương lạ:

- Chu lão, để tiểu tửu quỷ nhấp giọng một chút.

Ưc luôn một hơi dài, lau mép xong mới chậm rãi tiếp:

- Tống đại ca, chúng định tấn công Chấn Uy tiêu cuộc..

Tống Thiên Hành kinh hãi kêu lên:

- Thật sao?

Hồ Bình mỉm cười:

- Việc liên quan đến an nguy của Vân tam công tử, tiểu tửu quỷ đâu dám nói càn.

Tống Thiên Hành như không nhận ra ý châm chọc trong câu nói của Hồ Bình, gật đầu nói:

- Nói tiếp đi!

Hồ Bình chậm rãi tiếp:

- Nghe đâu Vân tam công tử hộ tống một tiêu vụ sẽ đi ngang đây ...

- Bao giờ thì chúng hạ thủ?

Hồ Bình lắc đầu:

- Cái đó thì tiểu tửu quý không biết, chắc phải hỏi Kim tiền bối đây.

Tống Thiên Hành nhìn Kim Đại Kỳ:

- Hắn nói không sai chứ?

- Không sai.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Vụ này người là thủ lĩnh?

- Có thể nói như vậy.

- Mục đích cướp tiêu?

- Cũng là để báo cừu.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Báo cừu? Người với Kim Thang bảo có cừu gì?

Kim Đại Kỳ cười nhạt:

- Lão phu với Kim Thang bảo không có thù oán gì, nhưng có một người có mối thù bất cộng đới thiên với Vân gia.

Tống Thiên Hành tỉnh ngộ:

- À, thì ra người được Hoa Lộng Ảnh xúi giục.

- Xúi giục thì không phải, đã là đồng nhân thì giúp người thế thôi.

Kim Đại Kỳ nhìn ra sau lưng Tống Thiên Hành cười lạnh không thôi.

Tống Thiên Hành không quay đầu ra sau, nói:

- Bảy người sắp đến đó là trợ thủ của người?

Bọn người kia còn cách xa nửa dặm mà chàng đã nhận ra đối phương có bảy người, việc này khiến Kim Đại Kỳ thấy ớn lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh khô, nói:

- Không lẽ còn chưa đủ?

Tống Thiên Hành cười lạnh, nói:

- Nhân số thì đủ rồi, công lực cũng khá, chắc cỡ lệnh chủ của quý môn chứ không kém, có điều ...

Chàng chưa dứt lời, hiện trường đã có thêm bảy lão nhân, mình mặc trường bào màu đen, gương mặt trắng bệch, đôi mắt tỏa nhân quang âm trầm, chỉ có tuổi tác, mập mạp cao thấp không đều nhau mà thôi.

Bảy hắc y lão nhân xuất hiện, Kim Đại Kỳ như gan dạ hơn, lớn tiếng nói:

- Có điều chưa đủ để người ra tay phải không?

Tống Thiên Hành quét mắt quan sát bảy hắc y lão nhân, miệng đáp lời Kim Đại Kỳ:

- Các hạ thật giỏi đoán ý người.

Kim Đại Kỳ cười lớn:

- Tống Thiên Hành, người đừng có giở giọng khi người, bảy vị đây có đáng để người ra tay hay không phải chờ xem mới biết.

Đồng thời Chu Chấn Bang đã dùng truyền âm nói vào tai chàng:

- Thiếu chủ, bảy tên này là “Miêu Cương thất sát” Ô thị huynh đệ, nổi danh hăng hung cực ác. Lão đại chuyên dụng trùng độc, lão nhị dụng độc, kỳ dư năm người đều dùng hỏa độc...

Tống Thiên Hành mắt ngời sát khí quay lại nói:

- Sư cô cô cùng Chu lão, Hồ nhị ba người ra xa hai mươi trượng, tốt nhất nên đứng trên gió ...

Lão nhân có vẻ cao tuổi nhất, cất giọng như ma trời, nói:

- Bốn người các người đêm nay không một ai sống sót mà trở về, khỏi đi đâu cho mất công.

Cổ Song Thành ra hiệu cho Chu Chấn Bang và Hồ Bình rút lui, còn bà tiến lên một bước đứng sát sau Tống Thiên Hành nói:

- Thiên Hành, không được khinh địch!

Tống Thiên Hành gật đầu, nhìn lão đại Ô Hành Hiếu nói:

- Không ngờ “Miêu Cương thất sát” danh chấn động giang hồ cũng trở thành thuộc hạ của Lữ Dao Hồng.

Ô Hành Hiếu hừ lạnh nói:

- Huynh đệ lão phu trước nay độc giang hồ, quyết chẳng chịu bợ đỡ một ai.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy sao các người đi kết bè với Nhất Thống Môn?

- Sao lại gọi là kết bè, ta có mục đích riêng của ta.

- Các người có thù oán với Kim Thang bảo?

- Không có.

- Vậy thì vì cái gì?

Ô Hành Hiếu cười lạnh:

- Nói cho người biết cũng không sao, vì lão phu vì tiền. Vân Trung Hạc hộ tống chuyển tiêu này. Giá trị trên vạn lượng, lão phu làm sao bỏ qua được?

Tống Thiên Hành gật gù:

- Thì ra là như vậy, các người vì tiền còn Hoa Lộng Ảnh vì báo thù nên song phương hợp tác.

Ô Hành Hiếu mắt tóe hàn quang nói:

- Người là người mới nổi danh trên giang hồ. Tống Thiên Hành?

Tống Thiên Hành nói:

- Không dám, tại hạ chính là Tống Thiên Hành. Có vài điều tại hạ muốn nói. Vàng bạc tuy quý giá nhưng mạng sống còn quý giá hơn.

Ô Hành Hiếu cười lạnh nói:

- Người giáo huấn hay là uy hiếp lão phu đó?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Người nghĩ sao cũng được.

Ô Hành Hiếu mặt nổi sát khí, đưa tay vào ngực áo.

Tống Thiên Hành quát lớn:

- Không được động đây.

Ô Hành Hiếu cười lạnh, bàn tay nhanh như chớp thò vào trong bọc.

Động tác của Ô Hành Hiếu không thể gọi là chậm. Nhưng động tác của Tống Thiên Hành còn nhanh hơn, cách không điểm tới một chỉ, hai cánh tay của Ô Hành Hiếu bị cứng như que sắt không còn cử động được nữa. Đồng thời bóng hai người thấp thoáng, Ô Hành Hiếu đã ở trong tay chàng như điều quắp gà con vậy.

Thân thủ của Tống Thiên Hành nhanh lẫn xuất kỳ, “lục sát” đứng đó nhưng không kịp ra tay cứu viện.

Tống Thiên Hành đẩy Ô Hành Hiếu nằm xuống đất, đặt một chân lên ngực lão:

- Ai còn dám động đây ta sẽ giậm nát lão!

Lời nói cùng với thần oai của chàng quả nhiên có tác dụng, sáu người còn lại ai nấy cơ hồ thở ra lửa nhưng không một ai dám cử động.

Tống Thiên Hành cười lạnh tiếp:

- Ô Hành Hiếu, bằng vào tội ác của bảy huynh đệ các người dù chết cũng chưa hết tội. Nhưng ta vì đức hiếu sinh, chỉ cần các người giao hết độc vật trong người đồng thời bị phế võ công, ta sẽ mở cho các người một sinh lộ.

Ô Hành Hiếu gầm lên:

- Thất phu lòn trôn, lão phu học nghệ không tinh chết cũng không đáng tiếc, người đừng có mơ tưởng! Các đệ đừng lo cho sinh tử của ta, tất cả liên thủ giết tên thất phu rửa hận cho ta!

Tống Thiên Hành cười lớn:

- Ô Hành Hiếu, “Miêu Cương thất sát” các người lấy Hiếu, Đế, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm làm tên, từng bị người đời chê trách, chỉ không có “sĩ” (vô sĩ) mà thôi, nay lại thêm một điều nữa, các người không những vô sĩ mà còn không biết tiến thoái, làm ô nhục bảy chữ trong “Bát Đức”!

Trong khi chàng nói thì Ô Hành Đế lẳng lặng cho tay vào bọc.

Tống Thiên Hành mắt lóe tinh quang, hét:

- Người dám!

Ô Hành Đế chẳng nói chẳng rằng, hữu thủ vung lên, một đạo ô quang mang theo mùi tanh tươi cùng cực bắn thẳng về phía Tống Thiên Hành.

Ô Hành Đế là lão nhị trong “thất sát” chuyên gia dụng độc, đạo ô ảnh mà lão phóng ra là thứ độc chất vô thượng, hơn nữa, thủ pháp phóng độc của lão cũng đặc biệt hơn người. Luồng độc chất lúc đầu đi thành tia nhỏ, khi đến gần Tống Thiên Hành bỗng tản ra thành một màn lưới đen chụp xuống.

Tống Thiên Hành cười lạnh một tiếng, vung nhẹ tay áo, luồng độc khí bị cuốn ngược lại, bắn như bay trở ngược về phía Ô Hành Đế.

Trong lúc chàng vận công bức ngược độc chất của Ô Hành Đế thì bàn chân đạp trên ngực Ô Hành Hiếu cũng bị lơi đi.

Nguyên Ô Hành chỉ bị điểm hai huyệt “kiên tinh” khống chế hai tay mà thôi, chớp đúng cơ hội đó lão vùng người thoát khỏi bàn chân Tống Thiên Hành đồng thời quát lớn:

- Thất phu nằm xuống!

Cùng lúc với tiếng quát, song cước lão đạp mạnh về phía đầu gối Tống Thiên Hành.

Trong một thoáng đó, toàn bộ ám khí, hỏa khí, độc khí của lục sát ào ào trút hết về phía Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành lúc này hai mặt đều bị công, hạ bàn thì Ô Hành Hiếu, bên trên thì “lục sát” hợp công. Tình thế nguy hiểm đến Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang đều biến sắc.

Kỳ thực sự việc diễn ra quá mau lẹ, đến mức về sự nguy hiểm của hai người chưa hoàn toàn, đã nghe một tiếng rú thê thảm, đồng thời một bóng người bắn vọt lên như một cây pháo thẳng thiên, tiếp theo là những tiếng “Bùng! Bùng!” khói lửa ngợp trời, mùi diêm sinh bốc lên ngạt thở.

Ô Hành Hiếu giờ chỉ còn lại mấy nhánh xương cháy lam nham, mặt đất cũng bị cháy xém. Hỏa khí làm mặt đất hõm xuống mấy hố sâu.

Còn Tống Thiên Hành?

Sau khi chấn gãy song cước Ô Hành Hiếu, chàng thi triển “thiên long phong thân pháp” thân hình vọt lên cao năm trượng, trong khi đó chàng ở trên không xuất chỉ điểm trúng tử huyệt của sáu tên còn lại.

Tội cho “lục sát”, sau khi xuất thủ giết chính đại huynh của mình, chưa kịp có hành động tiếp theo đã bị “vạn ứng vô thanh chỉ” của Tống Thiên Hành điểm trúng tử huyệt chết không kịp trối.

Tống Thiên Hành sau khi tận diệt “Miêu Cương thất sát” chàng an nhàn đáp xuống. Nhìn thấy độc khí còn lớn vờn trên mặt đất. Chàng liền đưa song chưởng tới trước làm mấy động tác, luồng khí độc như bị một lực lượng vô hình nén thành một vệt khói bay thẳng lên trời không mất dạng.

Kim Đại Kỳ này giờ đứng ngẩn ra nhìn, lúc này mới giật mình tỉnh lại định thừa cơ rút êm, nào ngờ hành động của lão không qua được mắt của Tống Thiên Hành. Chàng quát lớn:

- Đứng lại!

Chu Chấn Bang đã nhanh hơn Tống Thiên Hành phi thân chắn trước mặt Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Kim Đại Kỳ, người còn muốn chạy sao?

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Các người đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng người. Với thân phận của ta mà bỏ chạy được sao?

Chu Chấn Bang cười ha hả nói:

- Đến giờ này mà người còn nói được chữ “thân phận” làm ta phải đỏ mặt thay người!

Kim Đại Kỳ làm mặt dày nói:

- Nếu ta thật sự muốn đi các người cản được sao?

- Người thử đi rồi thấy!

Tống Thiên Hành nhìn Hồ Bình nói:

- Bình nhi, người tác phúc một lần, đem thi hài của “thất sát” mai táng giùm.

Hồ Bình cũng cự nự mấy tiếng rồi mới chịu bắt tay làm.

Tống Thiên Hành chấp tay sau lưng nhìn Kim Đại Kỳ hỏi:

- Các người chừng nào hạ thủ cướp tiêu?

Kim Đại Kỳ lắc đầu:

- Ta không biết, chỉ có Hoa cô nương biết thôi.

- Hoa Lộng Ảnh đâu?

- Ta không biết.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Người nói vậy hóa ra tự làm khó cho mình đó!

Kim Đại Kỳ vẫn ngang ngạnh:

- Ta đã nói không biết là không biết, tin hay không tùy người.

Tống Thiên Hành nói:

- Tại hạ chờ nghe giải thích.

- Rất đơn giản, Hoa cô nương sáng mới tới đây, mọi hành động phải chờ lệnh của y mới quyết định được.

Tống Thiên Hành gật gù:

- Thì ra là như vậy, việc đã thế này thì phải phiền các hạ vài ngày.

Kim Đại Kỳ trợn mắt:

- Người ...

Tống Thiên Hành nói:

- Các hạ yên tâm. Gọi là “phiền các hạ vài ngày” thật ra chỉ là mời người làm khách mấy ngày mà thôi.

Kim Đại Kỳ cười lạnh:

- Người tưởng ta thúc thủ chờ người chắc?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tại hạ không dám nghĩ như vậy, nhưng tình thế bức bách, đành phải ... theo ta nghĩ người nên hòa hoãn một chút có lợi cho người hơn.

Kim Đại Kỳ hừ lạnh:

- Ta biết hiện thời ta đang ở trong tình thế bất lợi nhất, nhưng dầu có thể rơi, máu có thể đổ chứ chẳng chịu để người uy hiếp.

Hồ Bình vừa hoàn thành nhiệm vụ, phủi phủi tay chen lời:

- Kim tiên bối hào khí ngất trời, thật không hổ là nhân vật được liệt vào Thất đại cao nhân. Có điều ...

Biết hấn ngựa miệng sắp giở giọng móc họng thiên hạ, Tống Thiên Hành vội ngăn lại:

- Bình nhi, không được vô lễ!

Quay sang Kim Đại Kỳ:

- Dù sao các hạ cũng là người có danh vọng, Tống Thiên Hành lễ nhượng tam chiêu.

Kim Đại Kỳ nóng máu:

- Tiểu tử cuồng ngạo! Tiếp chiêu!

Dứt lời đã xong thẳng tới chộp vào ngực đối phương.

Đây là một lối đánh liều lĩnh, có công có thủ, nhưng vì Tống Thiên Hành đã biết nói trước “lễ nhượng tam chiêu” nên lão trở lực tấn công, không sợ đối phương phản công.

Kim Đại Kỳ danh liệt Thập đại cao thủ không phải chỉ có hư danh, đặc biệt là lực ưng trảo công của lão có thể nói vô lâm nhất tuyệt, hơn nữa đã toàn lực tấn công thì uy lực khó có thể tưởng tượng được.

Trảo thế chưa tới kinh phong lạnh ngắt đã áp sát ngực Tống Thiên Hành rồi.

Tống Thiên Hành trầm tĩnh thi triển “thiên long ngự phong thân pháp” tránh chiêu đồng thời lớn tiếng đếm:

- Chiêu thứ nhất ...

Kim Đại Kỳ lập tức biến chiêu, hữu chưởng trầm xuống đánh phạt vào dạ dưới Tống Thiên Hành, tả thủ vươn trảo chộp về hướng thân hình chàng di động.

Tống Thiên Hành vừa tránh được một thế chém đã đụng phải một trảo của đối phương đưa tới, mà chàng đã nói trước nên không tiện hoàn thủ phản kích.

Chỉ còn cách ngã người xuống đất để tránh thế công. Thân hình chàng hầu như rơi xuống đất, nhưng lúc gần chạm đất xoay mấy vòng là đã bắn xéo ra ngoài, miệng vẫn cười lớn đếm:

- Chiêu thứ hai ...

Kim Đại Kỳ ra hai chiêu đều đánh vào khoảng không, vừa sốt ruột vừa tức giận vươn trảo đánh tới, đồng thời phóng cước nhắm thân hình còn là đà dưới đất của Tống Thiên Hành đá tới.

Tống Thiên Hành lúc này hầu như chẳng còn thế để tung người tránh né nữa. Kim Đại Kỳ cất tiếng cười đắc ý tưởng chàng không tránh khỏi chiêu này.

Nhưng nói ra thật tức chết Kim Đại Kỳ. Thân hình Tống Thiên Hành đang là đang như vậy đột ngột bắn vọt về phía trước, đồng thời cất người đứng thẳng dậy, cười nói:

- Chiêu thứ ba! Ba chiêu tương nhượng đã hết, các hạ phải cẩn thận một chút.

Trong nháy mắt chàng công luôn tám chiêu bức Kim Đại Kỳ lui luôn tám bước.

Kim Đại Kỳ lúc này hầu như không còn sức hoàn thủ nữa, vừa then vừa giận, gầm lên như thú dữ sa bẫy.

Hồ Bình đứng ngoài vỗ tay cổ vũ:

- Kim tiên bối, cố lên! Cố lên ... á! Á! Đừng lui nữa, lui coi chừng lọt hố. Ủa, ngày bình thường “Bắc mặc thần điêu” đâu có như vậy, đây chắc là Kim Đại Kỳ giả hiệu.

Những lời bình khắc của Hồ Bình làm Kim Đại Kỳ điên tiết. Mà càng điên tiết thì thần tâm càng loạn, nguy cơ càng gần.

Ngay trong lúc Kim Đại Kỳ nguy trong gang tấc bỗng nghe một tiếng thở dài ảo não.

Thì ra Hoa Lộng Ảnh không biết xuất hiện từ bao giờ mà mọi người không hay biết. Công lực của nàng tiến bộ vượt bậc chẳng? Có lẽ không phải như vậy. Chẳng qua trận đấu quá náo nhiệt đã thu hút hết sự chú ý của mọi người.

Hoa Lộng Ảnh gọi lớn:

- Tống đại hiệp, hạ thủ lưu tình!

Tống Thiên Hành nghe tiếng, lập tức dừng lại nhảy khỏi vòng chiến nói:

- Hoa cô nương đến thật đúng lúc!

Kim Đại Kỳ đang lấy tay áo lau mồ hôi, Hoa Lộng Ảnh cười buồn nói:

- Kim lão, nô gia làm liên lụy đến người rồi.

Kim Đại Kỳ cũng gượng cười nói:

- Hoa cô nương nói vậy, lão phu càng thấy thẹn.

Hoa Lộng Ảnh lắc đầu buồn bã:

- Kim lão đừng nói vậy, thế địch quá mạnh lại gặp không đúng lúc, việc này không thể trách Kim lão. À, còn “Miêu Cương thất sát” đâu?

Kim Đại Kỳ cười méo xệch chưa kịp đáp thì Hồ Bình đã chỉ mô đất cao cao nói:

- Ở dưới đó ...

Hoa Lộng Ảnh biến sắc nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Chắc cũng là kiệt tác của Tống đại hiệp?

Tống Thiên Hành gật đầu không đáp.

Hoa Lộng Ảnh lại thở dài:

- Cũng tại ta làm liên lụy đến họ.

Tống Thiên Hành nói:

- Cô nương hà tất phải bi thương, tội ác của chúng chết cũng chưa đủ trả nhưng tại hạ nguyên đã mở sinh lộ cho chúng nhưng chúng nào chịu nghe. Thảm trạng hôm nay chúng chỉ tự trách mình mà thôi. Cô nương không có bất kỳ trách nhiệm gì ở đây. Có một điều tại hạ xin nói trước. Cô nương cùng Kim tiền bối với vị huynh đài kia tạm thời làm khách của tại hạ một thời gian.

Hoa Lộng Ảnh ngạc nhiên:

- Tại sao phải làm như vậy?

- Tại hạ có lý do riêng không tiện nói ra, có điều xin bảo đảm ba vị trong thời gian làm khách của tại hạ thật sự được làm quý khách, chừng có thể tại hạ cho ba người được tự do.

Hoa Lộng Ảnh cúi đầu:

- Ta hiện giờ đã là tù nhân của đại hiệp, còn mượn lời khách sáo làm gì.

Tống Thiên Hành cười gượng nói:

- Thế chẳng đáng dừng ba vị tạm thời để tại hạ phong bế võ công.

Kim Đại Kỳ cười thảm nói:

- Lão phu đã lãnh mạng rồi, người ra tay đi.

Dứt lời chàng ra tay điểm huyệt ba người, đồng thời nói với Chu Chấn Bang:

- Sáng mai phiền Chu lão tìm một cỗ xe đưa ba vị đây về an dưỡng trong Kim Thang bảo. Còn bây giờ mau trở về khách điểm nghỉ ngơi ...

Trên đường về khách điểm Hoa Lộng Ảnh còn cho biết thêm tiêu đoàn của Vân Trung Hạc sẽ đến Tín Dương thành trước giờ Ngọ ngày mai.

Thế là Tống Thiên Hành quyết định chờ Vân Trung Hạc đến Tín Dương thành rồi cùng đi Lạc Dương.

Sáng sớm Chu Chấn Bang tìm thuê một cỗ xe chuẩn bị hộ tống Kim Đại Kỳ, Hoa Lộng Ảnh cùng gã đại hán mặt đỏ đi Kim Thang bảo. Bỗng nghe tiếng vó ngựa dập dồn, một kỵ mã đã dừng trước cửa khách điểm. Vừa thấy Chu Chấn Bang đã hồn phi phách tán, thì ra là Vạn Sự Thông.

Ngồi ưỡn chiếc bụng to quá khổ trên lưng ngựa, Vạn Sự Thông hát hàm hỏi Chu Chấn Bang:

- Chu lão nhi, chiếc xe ngựa này đi đâu vậy?

Chu Chấn Bang cười lạnh hỏi:

- Người biết để làm gì?

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Phải, ta biết để làm gì nhưng ta dám chắc nó sẽ đi Kim Thang bảo nội hôm nay.

Chu lão nhi, lão biết ta là ai không?

Chu Chấn Bang không nhin:

- Người là thứ không dám nhìn mặt thiên hạ, Vạn Sự Thông chứ gì?

Vạn Sự Thông trầm giọng:

- Chu lão! Người thật không biết lễ độ!

Chu Chấn Bang cười như điên cuồng:

- Đối phó với hạng như ngươi, như vậy đã là khách sáo lắm rồi.

Vạn Sự Thông cười lạnh nói:

- Giỏi lắm, lão phu thay mặt Tống Thiên Hành giáo huấn nô tài ...

“Soạt” chiếc roi ngựa trong tay hất vung lên.

Chu Chấn Bang nổi giận:

- Thứ như ngươi chưa xứng!

Thân hình lão nhích động tránh khỏi ngọn roi của đối phương đồng thời hữu chưởng đột ngột dài ra gấp đôi đánh vào bụng ngựa của đối phương.

Kể cũng kỳ, rõ ràng thấy đà tránh khỏi ngọn roi đối phương không ngờ bên má phải lão bỗng nghe “Chát!” một tiếng.

Tiếng ngựa hí lên, con ngựa ngã quỵ chết tốt, còn má lão cũng bị một vết thương chảy máu ròng ròng.

Vạn Sự Thông tung người nhảy khỏi ngựa, cười như điên cuồng:

- Dưới trướng dũng tướng không có nhược binh, lão nhi khá lắm.

Ngọn roi trong tay hất lại vút tới.

Chu Chấn Bang lúc này đã điên tiết, vận công lực xông tới.

Trong lúc hai người sắp giao thủ bỗng có một tiếng quát động lá nhĩ:

- Chu lão lui ra!

Chu Chấn Bang thấy một luồng kinh phong vô cùng cương mãnh cuốn lão văng xéo qua một bên, Tống Thiên Hành như từ trên bay xuống nắm chặt ngọn roi của Vạn Sự Thông.

Tống Thiên Hành hừ lạnh nói:

- Các hạ thượng môn hiệp người như thế có ý gì?

Vạn Sự Thông cười ha hả nói:

- Cái này gọi là “Phá sơn chiến hổ” thì đúng hơn. Tại hạ không làm vậy thì dễ gì gặp được Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành buông đầu ngọn roi nói:

- Giải thích như vậy thì gượng ép quá, người đã biết ta ngụ trong này sao không vào mà tìm?

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tổng đại hiệp có lý, song Cát Tinh khách sạn hiện thời không khác gì long đàm hồ nguyệt, tại hạ không dám mạo hiểm.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Nếu biết vậy thì đừng đến!

Vạn Sự Thông mỉm cười bí mật:

- Nhưng tại hạ không đến không được.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười:

- Lại vấn đề vì người mà cũng vì ta?

Lúc này Cổ Song Thành, Lý tứ nương, Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh đã kéo ra, chỉ còn lại một mình Hồ Bình trông chừng Kim Đại Kỳ.

Vạn Sự Thông liếc nhìn bốn người mới bước ra nói:

- Tổng đại hiệp quả là thần nhân, đúng ý tại hạ!

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Vấn đề đó tại hạ không muốn nói đến.

Quay sang Chu Chấn Bang:

- Chu lão, mời lui về hậu viện.

Chu Chấn Bang hiểu rõ Tổng Thiên Hành sợ Hồ Bình ở phía sau không làm tròn trách nhiệm. Lão vội vàng ứng tiếng liền.

Lý tứ nương này giờ đứng yên, giờ thấy Chu Chấn Bang bị thương tích, giận mắng:

- Quân không biết lễ nghĩa, người cả gan đến đây hiếp người!

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Lý đại tỷ bất bình?

Lý tứ nương nào chịu nhịn:

- Không sai! Lão nương muốn người trả lại công đạo.

Tổng Thiên Hành vội vàng nói:

- Bà bà chớ nóng nảy, việc này từ từ giải quyết.

Vạn Sự Thông nói:

- Phải rồi, Lý đại tỷ nên lo cho mấy người ở hậu viện thì hơn, lỡ bị người cướp đi mất mới phiền.

Tổng Thiên Hành giật mình:

- Việc đêm qua người đã biết?

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tổng đại hiệp sao chóng quên vậy? Tại hạ là Vạn Sự Thông mà! Lúc nãy tại hạ có nhắc đến vấn đề vì ta, mà cũng vì người, không phải là vấn đề cũ! Ta muốn người thả ba người hiện các người đang giam giữ, ngược lại ta cũng trao cho người một điều kiện.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười:

- Người đặt điều kiện thử!

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Nhanh nhẹn như vậy mới đáng mặt anh hùng. Điều kiện để trao đổi của tại hạ là Vân Trung Hạc và món tiêu hàng trị giá năm vạn lạng vàng!...

Vạn Sự Thông chưa dứt lời, Tống Thiên Hành đã biến sắc mặt. Còn Vân Trung Phụng vì thủ túc tình tham bất giác kêu lên một tiếng kinh hãi. Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Vân tứ tiểu thư chớ khá kinh hoàng. Hiện thời lệnh huynh đang khỏe mạnh.

Vân Trung Phụng sốt ruột hỏi:

- Người làm gì tam ca ta rồi?

- Chưa làm gì cả.

Quay sang Tống Thiên Hành, y cười bí mật nói:

- Chỉ cần vị hôn phu của tiểu thư gặt đầu một cái, thì chậm lắm là một thời gian sau huynh muội sẽ được đoàn tụ.

Vân Trung Phụng đưa ánh mắt khẩn cầu nhìn sang ý trung nhân. Tống Thiên Hành nghiêng răng nhìn Vạn Sự Thông nói:

- Được! Ta chấp nhận điều kiện của người.

Vạn Sự Thông cười đắc thắng nói:

- Ta còn có một điều kiện phụ.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Một người đổi ba người còn chưa đủ?

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tống tiên sinh đừng quên Vân Trung Hạc hiện tại là mạng sống của Vân Bảo **, tuy chỉ có một người nhưng so ra không nhẹ hơn ba người kia. Huống chi còn có thêm năm vạn lạng vàng nữa.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Có lý, vậy người nói điều kiện phụ ra thử!

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Kỳ thực điều kiện phụ rất đơn giản, sau khi song phương trao đổi người, Tống tiên sinh không được lấy số đông gây khó dễ.

Tống Thiên Hành gật lẹ:

- Được!

Chàng chợt mỉm cười hỏi:

- Thế nào? Vô địch thần công của các hạ cũng sợ người ỷ chúng hiếp cô.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tổng tiên sinh quá lời, một chút bản lĩnh của tại hạ nào dám xứng “vô địch”, hiện giờ càng không dám nói điều đó trước mặt Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành hơi chấn động hỏi:

- Các hạ nói vậy nghĩa là sao?

Vạn Sự Thông đáp:

- Tổng tiên sinh bắt giữ ba người này có phải để bảo mật việc công lực của mình đại tiến không? Kỳ thực việc này ta biết đã lâu, cuộc trao đổi hôm nay coi như Tổng tiên sinh hoàn toàn lợi thế?

Tổng Thiên Hành biến sắc nói:

- Các hạ quả cao minh!

- Không dám! Tổng tiên sinh quá khen!

- Người có biết nguyên nhân?

Vạn Sự Thông cười nhẹ nói:

- Kỳ thực nguyên nhân do chính Tây Môn Kiệt cung cấp tư liệu.

Tổng Thiên Hành mới nhú mày, Vạn Sự Thông đã mỉm cười tiếp:

- Tổng tiên sinh đừng giận, một phần tư của Dã Sơn Sâm vương mà người uống đó Tây Môn Kiệt cũng đã tổng không biết bao nhiêu trí cơ mới có được.

Tổng Thiên Hành thở dài. Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Sao, tại hạ nói không sai chứ, trong việc này Tổng tiên sinh hoàn toàn chiếm lợi cả!

Tổng Thiên Hành lại thở dài:

- Không sai! Bí mật đã không còn là bí mật nữa, giữ ba người này cũng không có giá trị gì nữa, ân tình này Tổng Thiên Hành xin nhận lãnh.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Việc mọn, không có gì đáng kể. Nếu Tổng tiên sinh không còn dằn dò điều chi tại hạ xin cáo từ.

- Bao giờ các hạ trở lại?

- Trễ nhất là chính ngọ.

- Vậy mời các hạ tự nhiên.

Vạn Sự Thông ôm quyền làm lễ, quay mình bước đi.

Tổng Thiên Hành nhìn theo dáng đi khệ nệ của Vạn Sự Thông chau mày im lặng.

Nam Cung Tranh chợt cất tiếng hỏi:

- Tổng tiên sinh, lai lịch của Vạn Sự Thông phải chăng có chút ánh sáng nào?

Tổng Thiên Hành lắc đầu hỏi lại:

- Không lẽ Nam Cung cô nương đã phát hiện ra điều gì?

Nam Cung Tranh nhú mày trầm tư:

- Ta cũng không biết nữa, đối với người này từ cử chỉ thần thái dường như có cái gì đó quen thuộc. Nhưng càng suy nghĩ càng thấy mờ mịt, không tìm ra được gì rõ ràng.

Tống Thiên Hành cả mừng:

- Vậy lát nữa khi hắn trở lại, cô nương quan sát kỹ hơn một chút xem sao?

Nam Cung Tranh gật đầu, nhưng giọng nói của nàng ra vẻ chán chường:

- Lúc này ta đã quan sát kỹ lắm rồi, đồng thời cũng suy nghĩ rất lâu.

Lý tứ nương cười lạnh:

- Theo ta thì việc đó dễ dàng không gì bằng.

Tống Thiên Hành giật mình hỏi:

- Bà bà có cao kiến gì?

Mụ đột nhiên giận dữ:

- Trước mặt lão bà không cần thứ lời nói văn hoa đó, cái gì mà “cao kiến” với “thấp kiến”?

Rồi mụ hậm hực tiếp:

- Lát nữa hắn trở lại cứ bắt hắn lột mặt nạ ra khắc biết hắn là ai!

Tống Thiên Hành thất kinh:

- Bà bà ...

Lý tứ nương trợn mắt:

- Sao? Lão bà này thấy cần làm gì thì làm vậy, không cần đến quy củ giang hồ gì cả.

Cổ Song Thành cười nhẹ, chen lời:

- Phương pháp của Lý đại tỷ rất hay, có điều như vậy sợ khó cho Thiên Hành.

Lý tứ nương tức tối:

- Vậy thì cứ để các người đoán mò đi!

Dứt lời mụ quày quả giọng thiết quày đi vào hậu viện.

Tống Thiên Hành gọi tiểu nhị dọn đồ, đồng thời cho trả lại cỗ xe ngựa rồi quay người trở vào hậu viện nghỉ ngơi.

Khoảng trước chính Ngọ Vạn Sự Thông đầu lĩnh bầu đoàn xa giá của Chấn Oai tiêu cuộc đến trước cửa Cát Tinh khách sạn.

Tống Thiên Hành cùng Cổ Song Thành, Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh ra nghênh đón.

Đoàn người của Chấn Oai tiêu cuộc từ lớn nhỏ tổng cộng mười hai người. Xem bề ngoài thì dường như không bị tổn hại gì.

Nhưng vừa nhìn thấy rõ Vân Trung Hạc cùng bốn vị tiêu sư, đều đã bị chế huyết đạo.

Tống Thiên Hành nhìn Vân Trung Hạc mỉm cười nói:

- Tam công tử chớ buồn, bị bại dưới tay vị Vạn Sự Thông này không có gì phải mất mặt.

o O o